

Invordering-actueel **2021, week 22**

Samenstelling:

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Fw 106a	Beroepsverbod en taakstraf voor met BTW frauderende "ondernemer" De in 1993 geboren X werd strafrechtelijk vervolgd voor het onjuist of onvolledig indienen van 28 kwartaalaangiften BTW op naam van 11 BV's en voor het als bestuurder van 7 BV's indienen van onware jaarstukken. Uit strafrechtelijk onderzoek naar de onjuiste BTW-aangiften was gebleken dat X in totaal 97 BV's had opgericht en 47 BV's in totaal € 906.819 aan voorbelasting hadden geclaimd. De Belastingdienst had hiervan uiteindelijk € 194.590 daadwerkelijk uitbetaald aan de BV's, waarvan € 119.800 was overgeboekt naar de privérekening van X. Daarnaast hadden twee notarissen bij de Financial Intelligence Unit-Nederland melding gemaakt van een vermoeden van fraude omdat X die toentertijd al 50 BV's had er nog eens 41 had opgericht. Volgens de jaarrekening van de 7 BV's bedroeg het totaal aan liquide middelen € 41,5 mln, maar het daadwerkelijke balanstotaal bedroeg slechts € 1.000. De strafkamer van Rechtbank Amsterdam verklaarde X schuldig aan de te ten laste gelegde fraudefeiten. Dat X de fraude had gepleegd vanuit zijn kamer bij zijn moeder thuis klonk volgens de Rechtbank enigszins onschuldig en amateuristisch, maar was dat niet. Het ten onrechte door de Belastingdienst aan X uitbetaalde bedrag was door X opgemaakt aan onder andere vakanties. X leek volgens de Rechtbank nog steeds geen reële blik te hebben op zijn (on)mogelijkheden een succesvol zelfstandig ondernemer te zijn. Uit de visie op zijn eigen toekomst bleek volgens de Rechtbank onvoldoende dat X ook de eisen die in Nederland aan het ondernemerschap werden gesteld, onder de knie had. Om het handelsverkeer, waarbij vertrouwen in rechtspersonen van groot belang was, én om nakoming van verplichtingen uit de belastingwet te bevorderen, vond de Rechtbank het van belang herhaling van het oprichten van vennootschappen of ondernemingen door X te voorkomen. De Rechtbank veroordeelde X tot een taakstraf van 200 uur of 100 dagen vervangende hechtenis en een voorwaardelijke gevangenisstraf van 3 maanden met een proeftijd van drie jaar. De Rechtbank ontzette X van het recht tot uitoefening van het beroep van statutair bestuurder of feitelijk bestuurder van een rechtspersoon en het hebben van een onderneming zonder rechtspersoonlijkheid voor een periode van 5 jaar. Tot slot besliste de Rechtbank tot openbaarmaking van het vonnis door publicatie ervan met de vermelding van de personalia van de verdachte in de registers van de KvK.	ECLI:NL:RBAMS:2021:2706

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	<i>Rechtbank Amsterdam 26 mei 2021, nr. 13/845172-18</i>	
Algemeen	Ontvanger kon schulden vóór en tijdens faillissement ontstaan invorderen X had schulden bij de Belastingdienst en bij anderen. In juli 2013 werd hij failliet verklaard. In april 2016 werd zijn faillissement opgeheven bij gebrek aan baten. Op dat moment bestond naast de belastingschuld die in het faillissement was aangemeld (ongeveer € 260.000) een nieuwe belastingschuld die tijdens het faillissement was ontstaan (ongeveer € 90.000). Tijdens het faillissement had X namelijk elke maand onterecht voorlopige teruggaven IB ontvangen voor aftrek van hypotheekrente. De Belastingdienst hervatte na de opheffing van het faillissement de invordering van alle belastingschulden, zowel de schulden die vóór als tijdens het faillissement waren ontstaan. X vond dit onterecht en deed zijn beklag bij de Nationale Ombudsman, maar die verklaarde de klacht ongegrond. De Belastingdienst kon in dit geval alle belastingschulden invorderen. De belastingschulden die tijdens het faillissement waren ontstaan, vielen buiten het faillissement en konden daarom worden ingevorderd. Voor de schulden die vóór het faillissement waren ontstaan, lag dat anders. Als hoofdregel gold dat de ontvanger ná een faillissement geen restschuld meer invorderde. Afwijking van deze hoofdregel kon volgens de Leidraad Invordering 2008 alleen als sprake was van bijzondere omstandigheden. Daarvan was volgens de Ombudsman in dit geval sprake. X had gedurende zijn faillissement jarenlang onterecht voorlopige teruggaven IB gevraagd en ontvangen. Deze teruggaven had hij op de bankrekening van zijn echtgenote laten uitbetalen. X had de teruggaven volgens de Ombudsman ontvangen in een situatie waarin het hem redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat geen recht op de teruggaaf bestond. Onder deze omstandigheden was het (blijven) ontvangen van de voorlopige teruggaven onterecht en verwijtbaar. De inkomenssituatie van X en zijn belastingafdracht waren met het faillissement drastisch gewijzigd. In die situatie kon hij redelijkerwijs zijn hypotheekrenteaftrek niet ongewijzigd blijven claimen. Nationale Ombudsman 1 juni 2021	Rapport NO 2021/043
BVV	Stand van zaken vereenvoudiging beslagvrije voet Minister Koolmees van SZW heeft de Tweede Kamer op de hoogte gesteld van de actuele stand van zaken rond de uitvoering van de op 1 januari 2021 in werking getreden Wet vereenvoudiging beslagvrije voet en het programma Stroomlijning Keten voor Derdenbeslag. Om de vereenvoudigde beslagvrije voet correct te berekenen moet een beslagleggende partij beschikken over een aansluiting op een rekenmodule. De rekenmodule berekent op basis van inkomensgegevens en de leefsituatie de beslagvrije voet. Alle gerechtsdeurwaarders, UWV, de SVB, het CJIB, het LBIO en ongeveer twee derde van alle gemeenten en waterschappen beschikken thans over (aansluiting op) een rekenmodule en berekenen de beslagvrije voet via deze weg. De Belastingdienst beschikt over een eigen reken-module. Het deel van de gemeenten en waterschappen dat nog niet is aangesloten op een rekenmodule maakt gebruik van de overgangstermijn op grond waarvan ze de oude beslagvrije voet mogen hanteren, of legt nog geen beslag. Deze partijen passen uiterlijk vanaf 1 juli 2021 de vereenvoudigde beslagvrije voet toe. De Belastingdienst kan volgens de minister de beslagvrije voet in bepaalde gevallen nog niet	Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid 1 juni 2021, nr. 2021-0000089579

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	herzien. Dit wordt veroorzaakt door problemen in de systemen die op dit moment worden verholpen. Lopende vorderingen ouder dan twaalf maanden zijn daarom stopgezet en de betreffende burgers en hun werkgevers zijn geïnformeerd. Het programma Stroomlijning Keten voor Derdenbeslag heeft tot doel de gegevensuitwisseling te verbeteren. Daarvoor zal een ICT-voorziening worden gebouwd waarmee gerechtsdeurwaarders, gemeenten, waterschappen, UWV, de SVB, het CJIB, het LBIO en de Belastingdienst informatie kunnen uitwisselen. De grondslag voor de gegevensuitwisseling wordt geregeld in het nog in te dienen wetsvoorstel Wet stroomlijning keten derdenbeslag. De noodzakelijke voorbereidingen voor de start van de bouw van de ICT-voorziening zijn in 2020 gestart.	
Toeslagen	Catshuisregeling Kinderopvangtoeslag De staatssecretaris van Financiën heeft in overeenstemming met de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid de Catshuisregeling Kinderopvangtoeslag aangepast. Dit besluit vervangt het besluit van 18 maart 2021, nr. 2021-30659 (Stcrt. 2021, 14691) en regelt dat de Belastingdienst/Toeslagen op korte termijn een forfaitair bedrag aan compensatie of tegemoetkoming kan uitkeren aan ouders die gedupeerd zijn door problemen rondom de kinderopvangtoeslag en dat hun toeslag- en belastingschulden kunnen worden kwijtgescholden. Daarnaast regelt dit besluit dat de doelgroep van de compensatieregeling wordt verruimd. Tevens worden met dit besluit twee compensatie-elementen toegevoegd: compensatie voor reeds afgeloste publieke schulden en compensatie voor boetes. Kwijtschelding van toeslag- en belastingschulden worden bij afzonderlijke beschikkingen vastgesteld door respectievelijk de Belastingdienst/Toeslagen en de ontvanger. In tegenstelling tot de Awir, gelden voor de Invorderingswet 1990 in beginsel niet de hoofdstukken van bezwaar en beroep van de Algemene wet bestuursrecht. Bij kwijtschelding door de ontvanger geldt nu vaak administratief beroep bij de directeur van de Belastingdienst. Om ouders in voldoende mate rechtsbescherming te bieden, vindt de staatssecretaris het belangrijk dat niet alleen tegen kwijtscheldingsbeschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen, maar ook tegen kwijtscheldingsbeschikkingen van de ontvanger bezwaar en vervolgens beroep bij een onafhankelijke rechter mogelijk is. Daarom keurt de staatssecretaris – bij uitzondering – vooruitlopend op wet- en regelgeving voor deze specifieke groep gedupeerde ouders goed dat het besluit van de ontvanger over verlenen van kwijtschelding van een belastingaanslag (en samenhangende beschikkingen) op grond van onderdeel 3 van dit besluit, een voor bezwaar vatbare beschikking betreft waarop Hoofdstuk V van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) van overeenkomstige toepassing is. <i>Besluit van 31 mei 2021, nr. 2021-103578</i>	Stcrt. 2021/28304 Stcrt. 2021/28303
BW 6:162	Rabobank heeft onrechtmatig gehandeld door, wetende dat het faillissement van de vennootschappen onafwendbaar was, toe te stemmen in de overdracht van onroerende goederen met bijbehorende financiering onder voor de vennootschappen ongunstige voorwaarden	ECLI:NL:RBROT:2021:4634

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	Nu het Rabobank duidelijk was dat een faillissement onafwendbaar was, had zij daarmee rekening moeten houden bij het nemen van haar beslissing tot het geven van toestemming voor (het initiëren van) de transacties van de Fortress-vennootschappen met de Nieuwe Burght-vennootschappen. Deze waren voor haar zeer voordelig omdat als (beoogd) gevolg daarvan de huurpenningen niet in de boedel vloeiden, zoals het geval zou zijn geweest als de Fortress-vennootschappen eigenaar waren gebleven. In dat geval zou op grond van het WUH/Emmerig q.q. arrest van de Hoge Raad geen pandrecht hebben gerust op de na de faillissementsdatum verschuldigd geworden huurpenningen omdat de Hoge Raad heeft geoordeeld dat cessie (en verpanding) van huurtermijnen van tot de boedel behorende, aan derden verhuurde onroerende goederen is te beschouwen als cessie (verpanding) van toekomstige vorderingen die niet tegen de boedel kan worden ingeroepen. Anders dan Rabobank meent, is de Hoge Raad hiervan niet teruggekomen. Door in de wetenschap dat een faillissement onvermijdelijk was haar toestemming te verlenen voor de in haar belang geïnitieerde transacties heeft Rabobank onrechtmatig, want in strijd met de maatschappelijke betamelijkheid gehandeld. Zij had rekening moeten houden met de gerechtvaardigde belangen van de andere schuldeisers van de Fortress-vennootschappen en met het algemene belang dat faillissementen op een correcte manier kunnen worden afgewikkeld. De wetgever heeft daartoe een wettelijk systeem ontwikkeld waarbij conform de uitleg die de Hoge Raad aan dat systeem heeft gegeven een afweging van de belangen van de betrokken partijen is gemaakt, welk wettelijk systeem Rabobank, wetende dat een faillissement onafwendbaar was, naar letter en ratio had behoren te respecteren. <i>Rechtbank Rotterdam 19-05-2021, C/10/587913 / HA ZA 19-1170</i>	
Corona	Kamer wil langer belastinguitstel, ondanks verzet Hoekstra Een ruime meerderheid van de Tweede Kamer wil dat bedrijven pas vanaf 1 oktober weer aan hun nieuwe belastingverplichtingen moeten voldoen. Minister van Financiën Wopke Hoekstra vindt het "echt verstandig" om hier vanaf 1 juli weer mee te beginnen, maar de Kamer heeft via een motie van de VVD toch uitstel geëist. Sinds medio maart vorig jaar kunnen bedrijven makkelijker belastinguitstel aanvragen wegens de economische gevolgen van de coronamaatregelen. Het is volgens de Tweede Kamer voor bepaalde sectoren nog te snel om daarmee te beginnen op 1 juli. Dat kan sommige bedrijven in de geldproblemen brengen, vreest VVD-Kamerlid Thierry Aartsen. Volgens Hoekstra draait de economie alweer snel "als een tierelier". Het kabinet verwacht dan ook van bedrijven dat ze hun belastingen weer gaan betalen, zoals btw en loonheffing. De minister ontraadde daarom het voorstel van de VVD, dat wordt gesteund door dertien partijen. Maar Aartsen dient de motie toch in, zegt hij desgevraagd. Ongeveer een kwart miljoen ondernemers heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid om belastinguitstel aan te vragen. Nu staat nog zo'n 16 miljard euro aan belastingsschulden uit, dat is in totaal 36 miljard euro	Taxlive

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	geweest. Bedrijven moeten vanaf oktober volgend jaar beginnen hun schulden bij de fiscus terug te betalen, en hebben hier vijf jaar de tijd voor. Hoekstra verwacht naar eigen zeggen dat ruim 90 procent van de openstaande schulden wordt terugbetaald. Partijen, waaronder de PVV, willen dat ondernemers langer de tijd krijgen om het geld terug te betalen, maar Hoekstra ging ook daar niet in mee. "Vijf jaar is redelijk, maar royaal", vindt hij. Als een bedrijf het in die termijn niet redt, "dan is er iets anders aan de hand, naast corona".	
Rv 476a	Verklaringsprocedure na derdenbeslag. Vraag of gedaagde schulden had aan twee vennootschappen waarvan hij enig aandeelhouder was toen ten laste van die vennootschappen derdenbeslag werd gelegd. Verzwaarde stelplicht bij verweer gedaagde. Op grond van de aangifte vennootschapsbelasting kan ervan worden uitgegaan dat [appellant] eind 2014 een schuld uit rekening-courant aan de holding had van € 1.474.544,-. In een door zijn boekhouder, [C] , opgestelde balans over boekjaar 2015 komt deze schuld niet meer voor. Uit die balans en de daarop gegeven toelichting blijkt slechts van vorderingen op [B] (€ 152.746,-) en [appellant] Tandheelkunde BV (€ 1.415.337,-). [appellant] heeft tijdens de mondelinge behandeling bij de rechtbank niet kunnen uitleggen waarom de vordering van de holding op hemzelf in deze balans ontbreekt. In dit hoger beroep wordt daartoe alsnog een poging gedaan: in de Memorie van Grieven beroept [appellant] zich op de bevindingen van de Inspecteur vennootschapsbelasting bij een controle in 2017. Uit een door hem overgelegde brief blijkt dat de belastingdienst [C] in zijn hoedanigheid van boekhouder van de holding dat jaar heeft geschreven dat de holding ultimo 2015 een langlopende vordering van € 1.415.337 op [appellant] had en dat hij al enige tijd niet meer van plan was deze te voldoen. Om die reden heeft de belastingdienst de schuld in fiscale zin aangemerkt als een "dividenduitkering ter grootte van 1.415.337 euro, zijnde de stand van de schuldvordering op 31 december 2015." Na verhoging met een vergrijpboete resulteerde die in netto € 1.383.488 (bruto € 1.627.638). In een gecorrigeerde balans voor 2015 heeft [C] dat bedrag vervolgens opgenomen als 'correctie Fiscus Dividend 2015 netto' na dividendbelasting (- € 732.435,-) en 'Correctie Fiscus Utdeling/beloning' (- € 651.053,-). In de redenering van [appellant] resulteert dat wat betreft zijn schuld aan de holding per einde 2015 in een nihilstand op de herziene balans. Het hof kan hem daarin niet volgen. De belastingdienst heeft in 2017 immers vastgesteld dat de vordering van de holding op [appellant] eind 2015 juist nog wel bestond. Het feit dat deze gang van zaken vervolgens door de belastingdienst fiscaal is behandeld als een dividenduitkering, doet daar – zonder nadere toelichting, die [appellant] niet gegeven heeft – niet aan af. Een deugdelijke onderbouwing voor [appellant]’s stelling dat de schuld aan de holding per einde 2015 nihil bedroeg, ontbreekt dus. De conclusie luidt dat [appellant] ook in dit hoger beroep tekortschiet in de onderbouwing van zijn verweer. Voor bewijsvoering is daarom geen ruimte. Dat betekent dat het bestreden vonnis in stand blijft.	ECLI:NL:GHARL:2021:5314

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	<i>Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 01-06-2021, 200.253.916/01</i>	
Corona	Nederland wacht stijging faillissementen en werkloosheid na beëindiging steun Er wacht Nederland een stijging in faillissementen en werkloosheid als de coronasteunpakketten voor bedrijven over vijf maanden wordt stopgezet. Dat zeggen economen van onder meer de Rabobank, ABN AMRO en ING tegen BNR. Vooral de horeca- en cultuursector zullen klappen krijgen, is de verwachting. Eén van de oorzaken van de faillissementen is de schuld die bedrijven hebben opgebouwd. Een belangrijke vraag daarbij is hoe schuldeisers zich gaan opstellen, zegt Joris Knobben, hoogleraar bedrijfseconomie aan de Radboud Universiteit. "Verder zal het effect erg verschillende uitpakken tussen sectoren. Sectoren als cultuur, recreatie en horeca kunnen de verloren omzet van het afgelopen jaar niet of nauwelijks compenseren. Voor andere sectoren is 'inhaalvraag' wel gedeeltelijk mogelijk." Dat het stoppen van de steunpakketten voor faillissement gaat zorgen, verwacht ook hoofdeconoom Sandra Philippen van ABN AMRO. "Voor bijvoorbeeld horecabedrijven komt na opening de omzet terug. Ik denk eerder aan bedrijven die diensten rondom kantoren aanbieden of het zakelijke reisverkeer. Daar wordt het pre-coronaniveau van omzet mogelijk niet meer gehaald".	Taxlive.nl
BW 3:246	De positie van pandhouders bij meervoudige verpanding. Over de mogelijkheid van contractuele rangordewisseling en de bestemming van een inningsoverschot bij verpande vorderingen Wanneer een pandgever vorderingen meermalen verpandt, leidt dat tot interessante vragen over de bevoegdheden van de verschillende pandhouders ten opzichte van de pandgever, de debiteuren van de verpande vorderingen, en elkaar. Met het Bowie Recycling arrest heeft de Hoge Raad op twee belangrijke punten duidelijkheid geboden, en direct vele nieuwe vragen geïntroduceerd. Allereerst heeft de Hoge Raad duidelijk gemaakt dat pandhouders onderling een contractuele rangorde overeen kunnen komen die afwijkt van de wettelijke rangorde (op grond waarvan oudere zekerheidsrechten een hogere rang innemen). Met deze mogelijkheid komt de Hoge Raad tegemoet aan een wens uit de praktijk. Met name bij herstructureringen bestaat regelmatig de behoefte aan zo'n contractuele rangwisseling, zodat een nieuwe noodfinancier pandrechten kan vestigen die in rang gaan boven de pandrechten van een bestaande financier. Een rangwisseling verdient hier de voorkeur boven de traditionele aanpak van (i) een vrijgave van de bestaande zekerheden (ook wel 'lichten' van de bestaande zekerheden genoemd), (ii) vestiging van nieuwe (eersterangs) zekerheden voor de nieuwe noodfinancier, en (iii) vestiging van nieuwe (nu tweederangs) zekerheden voor de bestaande financier. Niet alleen is een contractuele rangwisseling simpeler, ook juridisch is het aantrekkelijk bestaande zekerheden niet vrij te geven. Bijvoorbeeld voor het geval dat er nadien beslagen zijn gelegd of pandrechten zijn gevestigd voor derden, of wanneer de pandgever kort na vestiging van de zekerheden failliet gaat en de curator de zekerheden probeert aan te tasten met een beroep op de faillissementspauliana.	Bb 2021/56

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	Daarnaast heeft de Hoge Raad in dit arrest verduidelijkt dat een pandhouder van verpande vorderingen deze vorderingen – na mededeling aan de debiteuren van de vorderingen – volledig mag innen. Hierbij maakt het niet uit dat het geïnde bedrag misschien hoger is dan het bedrag van de verzekerde verplichtingen. Ook voor lager gerangschikte pandhouders is dit relevant. De innend pandhouder hoeft bij een faillissement namelijk een inningsoverschot niet af te dragen aan de boedel, maar mag (en moet) dit rechtstreeks uitkeren aan de lager gerangschikt pandhouder zodat deze zich rechtstreeks hierop kan verhalen, zonder eerst bij te hoeven dragen in de faillissementskosten. In paragraaf 2 (Feiten Bowie Recycling) zet ik de feiten uiteen van de Bowie Recycling casus en in paragraaf 3 (Hoge Raad) laat ik zien hoe de Hoge Raad deze casus heeft aangegrepen om zich uit te spreken over de contractuele rangwisseling en hoe een pandhouder om dient te gaan met een inningsoverschot. Vervolgens zal ik in paragraaf 4 (Commentaar) proberen te duiden wat de relevantie van deze uitspraak is voor de praktijk en welke nieuwe onzekerheden er als gevolg van dit arrest zijn geïntroduceerd. Ik sluit af met een conclusie in paragraaf 5 (Conclusie).	
Fw 370 Fw 384	Is het voor de homologatie van een akkoord als bedoeld in art. 370 Fw relevant of de bedrijfsactiviteiten van verzoeker na het akkoord levensvatbaar zijn? Verzoeker exploiteert een eenmanszaak. Er wordt sinds 2016 verlies geleden. In februari 2020 heeft verzoeker bij de gemeente Den Haag een financiering op basis van het Besluit bijstandverlening zelfstandigen (Bbz) aangevraagd van € 200.000. In dat kader laat de gemeente een levensvatbaarheidsonderzoek doen door het IMK. Op 19 november 2020 wijst de gemeente het financieringsverzoek van verzoeker af. Op 19 januari 2021 biedt verzoeker aan zijn schuldeisers een akkoord aan als bedoeld in art. 370 Fw. Het akkoord houdt in dat de concurrente schuldeisers 22,5% van hun totale vordering betaald krijgen tegen finale kwijting. Op 5 februari 2021 dient verzoeker bij de rechtbank een verzoek in tot homologatie van het akkoord ex art. 383 Fw. Rb.: Krachtens art. 384 Fw dient de rechtbank ambtshalve te beoordelen of zich een of meer afwijzingsgronden, bedoeld in lid 2 tot en met 5 van voornoemd artikel, voordoet. De rechtbank meent dat er afwijzingsgronden zijn. Verzoeker heeft de stemgerechtigde schuldeisers onjuist geïnformeerd over het tijdstip van de behandeling van het homologatieverzoek door de rechtbank. Nu niet alle stemgerechtigde schuldeisers het akkoord hebben aanvaard, doet zich de afwijzingsgrond van art. 384 lid 2 sub b Fw voor. Daarnaast doet zich de afwijzingsgrond van art. 384 lid 2 sub c Fw voor; de informatie die in het aangeboden akkoord en de daarbij gevoegde bijlagen is opgenomen bevat hiaten en onjuistheden. Het gaat hierbij om zodanige gebreken in de informatievoorziening dat de stemgerechtigde schuldeisers niet voldoende in staat zijn gesteld tot een afgewogen keuze te komen. Tot slot, mede gelet op het onderzoeksrapport van het IMK, acht de rechtbank het onaannemelijk dat de bedrijfsactiviteiten van verzoeker levensvatbaar zijn en met het akkoord een faillissement kan	RI 2021/42

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	worden afgewend. De rechtbank wijst het verzoek tot homologatie van het akkoord af. <i>Rb. Den Haag 02-03-2021, ECLI:NL:RBDHA:2021:1798</i>	
Fw 371 Fw 375 Fw 382 Fw 386	Kan een akkoord alsnog gehomologeerd worden terwijl zich een algemene afwijzingsgrond voordoet In verband met een schuldenlast van € 1,2 miljoen, verdeeld over in totaal 52 schuldeisers, bieden verzoekers op 6 januari 2021 aan hun schuldeisers een akkoord aan als bedoeld in art. 370 lid 1 Fw. Daarbij onderscheiden verzoekers twee klassen; concurrente schuldeisers en de Belastingdienst (preferent). Verzoekers verzoeken de rechtbank het akkoord te homologeren. Verzoekers wijzen erop dat na de sluitingsdatum voor de stemming over het akkoord een schuldeiser haar tegenstem heeft gewijzigd in een voorstem, en verzoekers vragen de rechtbank met deze wijziging rekening te houden bij het beoordelen van de stemverhoudingen. Verder is na de stemming gebleken dat schuldeiser 3, anders verzoekers aanvankelijk dachten, toch een concurrente vordering heeft. Aan deze schuldeiser wordt vervolgens hetzelfde percentage aangeboden als aan de overige schuldeisers en verzoekers hebben daarvoor extra geld aangetrokken. Schuldeiser 3 heeft met dit voorstel ingestemd. Rb.: Gelet op een van de doelstellingen van het verslag ex art. 383 Fw, namelijk het geven van inzicht aan schuldeisers die mogelijk willen opkomen tegen de homologatie, laat de wet het niet toe dat na sluiting van de stemming daarna uitgebrachte stemmen, zowel voorstemmen als tegenstemmen, worden meegenomen bij het bepalen van de vereiste meerderheid voor aanneming van het akkoord. De rechtbank zal bij het beoordelen van het verzoek tot homologatie dan ook uitgaan van het verslag zoals dat is gedeponeerd en geen rekening houden met latere (gewijzigde) stemverklaringen. Wat betreft schuldeiser 3 geldt dat sprake is van mogelijke afwijzingsgronden als bedoeld in art. 384 lid 2 onder c en i Fw nu blijkt dat een concurrente schuldeiser buiten de akkoordprocedure is gehouden, terwijl de stemgerechtigde schuldeisers daarvan niet op de hoogte waren. Echter, met schuldeiser 3 is een separate overeenkomst tot stand gekomen, die deze schuldeiser ten opzichte van verzoekers (wat betreft het te verhalen deel van haar vordering) in dezelfde positie brengt als de schuldeisers die zijn betrokken in het te homologeren akkoord. Daarom hoeven de ongelijke behandeling en het feit dat de schuldeisers hierover niet (tijdig) zijn geïnformeerd in dit geval niet tot afwijzing van het homologatieverzoek te leiden. De rechtbank wijst het verzoek tot homologatie van het akkoord toe. <i>Rb. Gelderland 10-03-2021, ECLI:NL:RBGEL:2021:1128</i>	RI 2021/43
FW 370	Wat zijn de gevolgen van homologatie van een akkoord als bedoeld in art. 370 Fw? Frontline vordert in de onderhavige procedure veroordeling van Jurlights tot betaling van een bedrag van € 8.147. Hangende de procedure biedt Jurlights aan haar schuldeisers een akkoord aan als bedoeld in art. 370 Fw. Onder het aangeboden akkoord ontvangen de concurrente schuldeisers, onder wie Frontline, 16% van hun vordering tegen finale kwijting. Frontline stemt niet in met het aangeboden akkoord. Desondanks wordt de vereiste meerderheid voor aanneming van het akkoord behaald. Het akkoord wordt vervolgens bij vonnis van 19 februari 2021 door de rechtbank gehomologeerd.	RI 2021/45

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	Ktr.: Het door Jurlights aangeboden akkoord is door de rechtbank gehomologeerd. Op grond van art. 386 Fw levert het vonnis van homologatie ten behoeve van stemgerechtigde schuldeisers met niet door de schuldenaar betwiste vorderingen een voor tenuitvoerlegging vatbare titel op tegen de schuldenaar voor zover de schuldeisers op basis van het akkoord een vordering krijgen tot betaling van een geldsom. Vast staat dat Frontline stemgerechtigd was en dat Jurlights de vordering van Frontline heeft erkend. Frontline heeft dus op basis van het homologatievonnis een voor tenuitvoerlegging vatbare titel verkregen jegens Jurlights tot betaling van 16% van haar vordering tegen finale kwijting. Frontline heeft als gevolg daarvan geen belang meer bij toewijzing van de onderhavige vordering. De kantonrechter wijst de vordering van Frontline af. <i>Rb. Noord-Holland 10-03-2021, ECLI:NL:RBNHO:2021:1996</i>	
Fw 42a	Is voldaan aan de voorwaarden voor het afgeven van een machtiging van een rechtshandeling ex artikel 42a Verzoekster in deze zaak, een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, heeft bij de rechtbank een startverklaring voor een besloten akkoordprocedure gedeponneerd (ex artikel 370 lid 3 Fw). Enkele weken later verzoekt zij de rechtbank op grond van artikel 42a Fw om haar machtiging te verlenen voor de verstrekking van een oogstkrediet door Coöperatieve Rabobank U.A. ('Rabobank') aan verzoekster. Verzoekster exploiteert een onderneming in de glastuinbouw. Er is sprake van een seizoensgebonden exploitatie, waarbij jaarlijks in de periode van eind maart tot begin november een gemiddelde omzet van € 7 miljoen wordt behaald. In de periode waarin de exploitatie stil ligt worden alleen kosten gemaakt, van circa € 85.000 per week. Rabobank is bereid om gedurende de voorbereiding van het akkoord € 1,5 miljoen aan verzoekster ter beschikking te stellen om deze lopende kosten te voldoen, mits daarvoor machtiging wordt verstrekt in de zin van artikel 42a Fw. Zonder deze financiering zal verzoekster haar activiteiten per direct moeten staken en kan geen akkoord worden aangeboden. Rb.: Een verzoek op grond van artikel 42a Fw wordt gehonoreerd als het verrichten van de rechtshandeling noodzakelijk is om de onderneming tijdens de voorbereiding van een akkoord te kunnen blijven voortzetten en op het moment dat de machtiging wordt verstrekt redelijkerwijs valt aan te nemen dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers bij de rechtshandeling gediend zijn, terwijl geen van de individuele schuldeisers daardoor wezenlijk in zijn belangen wordt geschaad. De rechtbank is van oordeel dat aan beide vereisten is voldaan en verleent dan ook de gevraagde machtiging, maar maakt wel nog een belangrijke kanttekening. Zij stelt vast dat reeds vóórdat door verzoekster een startverklaring is gedeponneerd, een aanzienlijke debetstand is ontstaan op de door verzoekster bij Rabobank aangehouden bankrekening. De rechtbank overweegt op basis daarvan dat al vóór het deponeren van de startverklaring materiaal (gedeeltelijk) uitvoering is gegeven aan de rechtshandeling waar nu machtiging voor wordt gevraagd, terwijl een machtiging ex artikel 42a Fw alleen kan zien op rechtshandelingen die worden verricht ná het deponeren van een startverklaring. Omdat ten tijde van het deponeren van de startverklaring sprake was van een debetstand van € 640.813, wordt slechts machtiging	RI 2021/48

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	verleend voor de verstrekking van een oogstkrediet van € 859.187. <i>Rb. Rotterdam 03-03-2021, ECLI:NL:RBROT:2021:1768</i>	
UBO	Toepassing UBO-begrip in de praktijk Op 27 september 2020 is het UBO-register voor rechtspersonen en ondernemingen in Nederland in werking getreden. Privaatrechtelijke rechtspersonen, personenvennootschappen en kerkgenootschappen zijn verplicht om hun UBO('s) te registreren in het UBO-register. Entiteiten die na 27 september 2020 worden opgericht, moeten hun UBO's opgeven op het moment dat zij zich voor de eerste maal registreren bij de KvK. Voor bestaande entiteiten geldt dat zij hun UBO's voor 27 maart 2022 moeten registreren (zie ook B. Snijder-Kuipers en F.J.R. Swinkels, 'UBO-register voor rechtspersonen en personenvennootschappen in de praktijk', TOP 2020/6). Op 18 maart 2021 heeft de rechtbank Den Haag (ECLI:NL:RBDHA:2021:2457) een vordering van Privacy First in kort geding afgewezen. Er bestaat geen grond voor (voorlopige) buitenwerkingstelling van de Nederlandse wetgeving op grond waarvan het UBO-register is ingesteld. Volgens Privacy First is de inbreuk die wordt gemaakt op de grondrechten (bescherming van privacy) niet proportioneel ten opzichte van het te bereiken doel, het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering. De rechtbank oordeelde dat de Staat met de invoering van een nationaal openbaar UBO-register voldoet aan de verplichtingen die voortvloeien uit Europese wetgeving. Een UBO is een ultimate beneficial owner ofwel uiteindelijk belanghebbende. Dit is een natuurlijke persoon die de uiteindelijke eigenaar is of de uiteindelijke zeggenschap heeft over een vennootschap of andere juridische entiteit. De definitie van een UBO is te vinden in art. 3 Uitvoeringsbesluit Wwft 2018 (hierna: Ub Wft 2018). In het besluit is voor elke rechtsvorm een afzonderlijke UBO-definitie opgenomen. Om vast te stellen wie UBO is, moet eerst worden gekeken naar de rechtsvorm. Daarna kan aan de hand van criteria worden bepaald wie als UBO moet worden gekwalificeerd. Een juridische entiteit kan een of meer UBO's hebben. Soms kan er geen UBO worden bepaald op basis van de vastgestelde criteria. In dat geval zal het hoger leidinggevend personeel als UBO moeten worden gekwalificeerd. Dit noemen we ook wel een pseudo-UBO. De persoon die als pseudo-UBO wordt gekwalificeerd, moet ook in die hoedanigheid worden geregistreerd in het UBO-register. In de praktijk is het niet altijd eenvoudig vast te stellen wie UBO is of wie UBO's zijn. In deze bijdrage wordt aan de hand van concrete, in de praktijk veel voorkomende, voorbeelden toegelicht wie UBO is van een entiteit. Voor de registratie in het UBO-register is van belang dat de registratie plaatsvindt in de volgorde: aandelen, stemrecht, eigendomsbelang, feitelijke zeggenschap of pseudo-UBO (voor kapitaalvennootschappen) en eigendomsbelang, stemrecht, feitelijke zeggenschap of pseudo-UBO (voor de overige privaatrechtelijke rechtspersonen). Voor de grondslagen aandelen, stemrecht en eigendomsbelang worden de volgende categorieën gehanteerd: meer dan 25-50%, meer dan 50-75% en meer dan 75-100%.	JBN 2021/6-29

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Fw 42	De faillissementspauliana als risicoaansprakelijkheid De jurisprudentie van de 21^e eeuw heeft ervoor gezorgd dat tussen de met de pauliana aangevochten rechtshandeling en de schuldeisersbenadeling die door die rechtshandeling intreedt, nauwelijks causaal verband hoeft te bestaan. Dat heeft er enerzijds mee te maken dat de Hoge Raad het criterium 'wetenschap van benadeling' heeft losgekoppeld van het karakter van en de omstandigheden waarin die handeling is verricht en enkel vereist dat op het moment van handelen het faillissement en een tekort daarin voor partijen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid waren te voorzien. Anderzijds heeft de Hoge Raad bepaald dat de curator voor de benadelingsvraag slechts de door de handeling ontstane situatie hoeft te vergelijken met de hypothetische situatie die zou zijn ontstaan indien de gewraakte handeling niet had plaatsgevonden. Kan het zo zijn dat de faillissementspauliana inmiddels een 'risicoaansprakelijkheid' constitueert?	FIP 2021/4-95
WHOA	Hoe om te gaan met fiscale schulden bij een WHOA-akkoord en andere fiscale aandachts- en knelpunten in tijden van corona (en erna) De WHOA dient zich aan als saneringsinstrument om door corona geraakte ondernemers weer een gezonde toekomst te geven. De fiscale positie speelt daarbij uiteraard een prominente rol, aangezien de fiscus vanaf maart 2020 op grote schaal uitstel van betaling heeft verleend ten aanzien van de belastingschulden. Voor het al dan niet slagen van een WHOA-akkoord is dus van groot belang hoe de fiscus zich – als crediteur – zal opstellen. Daarnaast blijken er diverse fiscale gevolgen te zijn verbonden aan een dergelijk akkoord, die kunnen maken dat het realiseren van een akkoord zeer lastig, zo niet onmogelijk wordt. Daarom is het van belang aan deze mogelijke fiscale knelpunten aandacht te besteden en vervolgens te komen tot een deugdelijk flankerend (fiscaal) beleid ter oplossing van deze knelpunten in het (post)coronatijdperk. Deze onderwerpen worden in de onderhavige bijdrage nader besproken.	FIP 2021/4-96
Boedelschuld	Schulden uit bestuursrechtelijke lasten curator aan te merken als boedelschulden De HR geeft als antwoord op prejudiciële vragen dat schulden die voortvloeien uit bestuursrechtelijke lasten die aan de curator zijn opgelegd wegens de niet-naleving van milieuwetgeving, zijn aan te merken als boedelschulden. De HR wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van de ABRvS uit milieuwetgeving voortvloeiende verplichtingen ten aanzien van een tot de boedel behorende inrichting, na de faillietverklaring verplichtingen van de curator in zijn hoedanigheid van beheerder van de boedel zijn en niet van de failliete (rechts)persoon. Dit brengt volgens de HR mee dat op de curator een eigen, zelfstandige verplichting rust tot naleving van de milieuwetgeving, en dat als de curator die verplichting niet naleeft, aan hem bestuursrechtelijke lasten (zoals een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom) kunnen worden opgelegd en de daaruit voortvloeiende schulden boedelschulden zijn. Het oordeel van de bestuursrechter over het boedelschuld karakter is overigens niet beslissend voor de burgerlijke rechter. <i>Hoge Raad 04-06-2021, 20/02961</i>	ECLI:NL:HR:2021:833
BW 1:102 (oud)	Beroep op art. 1:102, tweede zin, BW (oud) onaanvaardbaar naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid in het licht van de wijziging van die bepaling per 1 jan. 2012?	ECLI:NL:GHAMS:2021:1461

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	ast staat dat het oude art. 1:102, tweede zin, BW hier temporeel van toepassing is. [appellante] heeft geen feiten en omstandigheden aangedragen die tot de conclusie kunnen leiden dat het beroep van Hoist op die bepaling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Onvoldoende is in dit verband in ieder geval dat [appellante] geen partij is bij de kredietovereenkomst, dat zij er destijds ook niet van op de hoogte was dat [X] deze aanging en dat de overeenkomst niet is aangegaan voor de gewone gang van de huishouding. Deze omstandigheden waren al in het oude art. 1:102, tweede zin, BW verdisconteerd. Ook is onvoldoende in dit verband dat de schuld op grond van de kredietovereenkomst bij de verdeling van de gemeenschap aan [X] is toegescheiden en dat [appellante] – zoals zij (zonder nadere onderbouwing) stelt, maar door Hoist bij gebrek aan wetenschap wordt betwist – bij die verdeling nauwelijks iets van waarde heeft ontvangen. De omstandigheid dat [appellante] onder het recht dat sinds 1 januari 2012 geldt tot een geringer bedrag aansprakelijk zou zijn geweest dan onder het oude, toepasselijke recht, brengt hierin, mede gelet op het overgangsrecht (art. V lid 7 Wet aanpassing wettelijke gemeenschap van goederen), geen verandering. <i>Gerechtshof Amsterdam 25-05-2021, 200.267.556/01</i>	